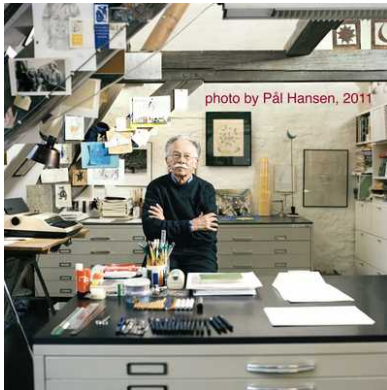

Utrechter onder de Utrechters

Altijd op de fiets naar zijn atelier
FOTO ANGELIEK DE JONGE

Dick Bruna, tekenaar en schrijver, laat nijntje na. Maar ook de herinnering aan een aardige, hardwerkende en beminnelijke man.

AD

Bloemen op zijn vaste bankje.
FOTO AD

Bloemen bij het museum
FOTO ANGELIEK DE JONGE

UTRECHT

Wie het spoor volgt dat Dick Bruna heeft nagelaten in Utrecht, stuit op vertedering, sentiment, en louter liefdevolle woorden.

MAARTEN VENDERBOSCH

Op het bankje waar hij altijd zat, hebben ze een bosje witte roosjes gelegd. Met een kaartje erbij. Rust zacht, Dick Bruna. Dat staat erop. En bedankt, voor wie je was.

Gehuild hebben ze ook. Thuis al even, waar niemand het kon zien. Daarna zijn ze er samen naartoe gewandeld. Met de honden. Telkens weer, als ze aan Bruna's bankje aan de Kromme Rijn voorbij wandelden, vroeg hij hoe ze heetten, die honden.

Tja, 89 jaar. Dat is natuurlijk wél een hele leeftijd. „Hoewel ik altijd dacht dat Dick Bruna zo iemand was die nooit dood zou gaan”, zegt Utrechtse Marjo Mulder.

Een lieve opa, vader, man. Eenvoudig en ongecompliceerd. Net als zijn tekeningen - ogenschijnlijk in elk geval. Zo hebben zij en haar buurt- en wandelgenoot Marjan Sorbi de overleden Utrechtse illustrator en tekenaar van nijntje gekend. Marjo: „Altijd aardig en vriendelijk. Heel belangstellend naar de ander. Nooit chagrijnig. Ja, Dick Bruna is wel iemand die we gaan missen.”

Ze is moeder en oma. Voor haar kleinzontje heeft ze twee jaar geleden een nijntje gehaakt. Dick Bruna heeft er wat opgeschreven. Geprobeerd, althans, want echt leesbaar is het niet. „Maar dat geeft niks, en nu is die nijntje nóg meer van onschatbare waarde.”

nijntjepark

Als moeders erom vroegen, ging Dick Bruna op zijn bankje, vlakbij zijn huis aan de Gabriëllaan in Utrecht-oost, gewillig op de foto met kindjes. Dit park, vinden Marjan en Marjo, moet nu maar het nijntjepark gaan heten. Of Dick Brunapark.

Zó veel sporen laat Dick Bruna in Utrecht na. Treed je daarin, dan bewandel je een soort route d'amour. Wie je ook spreekt, onderweg, het zijn louter liefdevolle

woorden die zijn op te tekenen. Het oeuvre van Dick Bruna, merk je, is er eentje van vertedering en sentiment.

„Jeugdsentiment”, zegt Kay de Jonge. Hij is 21 jaar oud en woont nog maar twee weken in Utrecht. Maar hij is wel naar het nijntje pleintje gegaan om er een bosje roosjes neer te leggen bij het beeldje van nijntje dat hier staat. „Een icoon van wereldformaat is ons ontvallen. Daar mag je best even bij stilstaan, lijkt mij. Maar ik zie het tegelijk ook als een eerbetoon aan mijn ouders, hoe ze mij hebben opgevoed. Ook ik ben groot geworden met nijntje. Ik zou haast zeggen: wie niet?”

Bruna had zijn atelier in de Jeruzalemstraat. Een smal straatje in de Utrechtse binnenstad. De mensen in de buurt zagen hem vele jaren voorbij fietsen. Rechtop, een beetje parmantig, maar ook dan weer vriendelijk, opgeruimd, ongehaast.

Als je niet weet waar zijn atelier zat, vind je het nooit. Slechts een klein nijntje van mozaïek bij de deurpost wijst erop, dat is alles. „Een Utrechter onder de Utrechters”, zegt Wilma van der Graag in het voorbij gaan. „Om heel erg trots op te zijn. Wereldberoemd, zonder enige vorm van poeha.”

Geboren werd hij in de Gerard Doustraat, in de Schildersbuurt. Het huis met de kleine raampjes, weet hier iedereen. Carole Verhoeven doet er de deur open. Drie jaar geleden is ze in deze straat komen wonen. Af en toe vraagt iemand naar Dick Bruna. En af en toe ook, staat er een bus vol Japanners voor de deur die foto's maken van het huis met de kleine raampjes. Dick Bruna was vele jaren een trouw bezoeker van de buurtfeesten in de Gerard Doustraat, maar Carole heeft hem nooit ontmoet.

„Terwijl ik wel álles met nijntje heb. Vroeger als meisje hield ik zijn

appelboekje stijf onder mijn arm
geklemd. Dat was bijna een knuffel
voor me, zó belangrijk. En toen ik
zwanger was, en wist dat het een
meisje zou worden, toen hebben
we nijntje op het geboortekaartje
gezet." Dat meisje is nu veertien en
de wereld van Bruna ontgroeid.
Maar zijn werk is krachtig genoeg,
om weer nieuwe generaties aan te
spreken.

In het hart van de stad, aan de
Lange Viestraat, springt het nijntje
stoplicht afwisselend op rood en
weer op groen. „Toch wel een
bijzondere dag," vindt Carola, die
hier net is overgestoken. Ineens is
één van de allerbekendste
Utrechters er niet meer. In haar
buggy veert dochtertje Nora,
volgende week wordt ze drie,
overeind en roept hard over straat:
„Nijijijntje!" En Carola zegt, wat
iederéén wel eens heeft gezegd:
„Lief klein konijntje, hè?"